

z místního trhu. Pak by následovalo jedno dítě, chlapeček. Při troše štěstí druhé, samozřejmě holčička, ať máme pár. Do pětatřiceti kariéra, což bych samozřejmě jako superžena zvládala. Ostatně, ve světě je tolik matek, které jsou úspěšné. Sedí v parlamentu, jednou rukou kojí šestinedělní dvojčata a druhou hlasují.

Přesně taková superžena jsem měla být já. Místo toho jsem už pěkných pár let sama. Vlastně od velké lásky s panem Energetikem. Tehdy jsem ztratila iluze o mužích. Byla to tenkrát neskutečná jízda. Sedm báječných měsíců plných smíchu, lásky a milování. Trávili jsme čas ve wellness hotelích, v jeho apartmánu na horách, na chalupě v jižních Čechách, na nákupech, společných večeřích, na spoustě dobrodružstvích a hlavně jsme dny plnili sexem. Božským sexem. A pak zničehonic bum - týden se neozval. Jako největší zoufalka jsem denně hypnotizovala telefon. Zkoušela psát, volat, posílat e-maily. Po týdně napsal něco o spoustě práce a další podobně stupidní výmluvy. Ta nejstupidnější byla věta o jeho „kryším tempu“, jakože se motá v kole.

Od té doby je u mě v blokaci.

Pro tyhle typy chlapů by měl existovat zákon. Něco jako trest ustrížení občanky (stříhala bych jim něco jiného, ale ochránci lidských práv by asi nesouhlasili) nebo speciální předvolba u telefonního čísla. Nemělo by být legální holce psát, volat, brát ji na rande, spát s ní a pak se začít stupidně vymlouvat. Že má moc práce; teď se to nehodí; jejda, zapomněl zavolat; zavolá později; napíše později. To si fakt chlapi myslí, že jsme tak hloupé? Nejsme, drazí pánové. Jen jsme strašně naivní a myslíme si, že zrovna tahle vaše výmluva bude pravdivá.

Ne, drahé dámy, tyhle výmluvy pravdivé nejsou nikdy.

Od „energetické doby“ mažu telefonní čísla mužů každého rande, který mi po týdně mlčení napíše: „Promiň, měl jsem moc práce.“

Moc práce má i Christiano Ronaldo a stejně zvládl sbalit holku u Prady a plodí děti jak na běžícím páse.

Chlapi jsou vesměs všichni stejní. A moje kariéra? Tak o té jsem měla taky trochu jiné představy.

Kapitola 2: Pozor na záhlaváky

Když jsem se po střední přihlásila na vysokou školu se zaměřením na IT a komunikaci, vysnila jsem si povolání, kde povedu úspěšný mezinárodní tým lidí. A až bych se dostatečně rozkoukala po světě, začala bych podnikat a pomáhat lidem. Občas se při pohledu na svůj život domnívám, že pomoc potřebuju spíš já. Takže tady na zastávce MHD s tou svojí kariérou zmáčenou listopadovým deštěm stojím a čekám. Když se rozhlédnu, chtěla bych vidět do hlav lidem kolem sebe. Takových kariéristů, musí být všude spousta. Lidské osudy plné nenaplněných snů.

Třeba ta zmalovaná padesátka, jejíž růž září víc jak tváře Marfušky, s outfitem náctileté modelky. Vystajlovaná přesně jako na obálce módního časopisu. Bohužel z doby mého mládí. Bravo se tuším jmenoval. Oversize péřová bunda, pod kterou má jen lehoučký svetřík. Jako by tu všechny ženy 30+ netušily, že pod módním svetrem má dáma schované termoprádlo. Jo, holka, vaječníky jsou potvory.

Mimochodem, slyšela jsem, že proměnu chlapce v muže poznáme díky jeho hlasu a změnu dívky v ženu pozorujeme ve chvíli, kdy dá za pravdu babiččině větě: „Vezmi si košilku, jednou si na mě vzpomeneš.“ (Vzpomínám už deset let, babi.) Její protrhaný džín, fakt žeru. Kdyby mi nebylo trapně, zeptám se jí, kde je koupila. Styl teda má. Vlastně i ty promáčený conversky jsou cool. Asi je na tom s počasím jako já. Nicméně pochybuju, že si ve dvaceti letech vysnila promáčené plátěnky a čekání na MHD. Nikdo nechce dobrovolně čekat na mastnou tyč.

Nebo Vlasáč v džínové bundě na protější zastávce, který nervózně přešlapuje z jedné nohy na druhou a neustále se vyklání